

Szegedi Ítéltábla
Bf.III.418/2015/17.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2015. november 17. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T :

Az emberölés büntette miatt **a vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2015. április 28. napján kihirdetett **3.B.36/2014/98.** számú ítéletét
h e l y b e n h a g y j a azzal, hogy

a vádlottat szabadságvesztésre ítéltnek tekinti, melynek végrehajtási fokozata fegyház,

és a szabadságvesztésből a kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A szabadságvesztésbe a vádlott által 2015. április 28. napjától 2015. november 17. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 25.000.- (huszonötezer) forint bűnügyi költség megfizetésére, külön felhívásra az állam javára.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlottat emberölés büntette [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) és d) pont] miatt 18 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés tartamába beszámította a vádlott által 2012. augusztus 31. napjától az első fokú ítélet kihirdetése napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt. Úgy rendelkezett, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A Kecskeméti Törvényszék bűnjelnyilvántartásában lévő, Bny.I.73/2014/15. tételszám alatti ást elkobozta, a többi bűnjel lefoglalását megszüntette, és az 1-14., 16-29., 31-34. tételszám alattiakat a vádlottnak kiadni rendelte, a 30. és 35. tételszám alattiakról pedig akként rendelkezett, hogy az iratok részét képezik. Kötelezte a vádlottat a felmerült 5.651.196.- forint bűnügyi költség megfizetésére, 207.650.- forint bűnügyi költségről akként rendelkezett, hogy az állam viseli.

Az első fokú ítélet ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést egyezően, enyhítésért.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.486/2014/8-II. számú átiratában a tényállás helyesbítése mellett, a Btk. 160. § (2) bekezdés c) pontja szerinti aljas indokból elkövetett minősítő körülmény mellőzését és ennek megfelelően az első fokú ítélet megváltoztatását indítványozta akként, hogy az ítéltábla a vádlott cselekményét a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) pontja

szerint minősülő különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntettének minősítse, a vádlottat szabadságvesztésre ítéltnek tekintse, melynek végrehajtási fokozata fegyház, állapítsa meg, hogy legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, egyebekben az első fokú ítéletet hagyja helyben. A bűnösségi körülményeket észrevételezte.

Az aljas indokból elkövetés minősítő körülmény mellőzését arra alapította, hogy a következetes ítélkezési gyakorlat a féltékenységből, szerelemféltésből elkövetett emberölési cselekményeket akkor sem tekinti aljas indokból elkövetettnek, ha ezek az érzelmek, lelki emóciók olyan gyűlölet, vagy bosszúvágy kialakulásához vezetnek, amely a féltékeny személyt a valódi, vagy vélt riválissal, illetve a szeretett személlyel szembeni leszámolásra indítják, valamint a féltékenységből és az elhagyás miatt történt elkeseredettségéből fakadó indulat hatása alatti elkövetés sem alapozza meg. Ezzel kapcsolatban a BJD. 1306. és BH. 1985. 455. számú eseti döntésekre hivatkozott.

Az ítélet tábla a fellebbezéseket és az eltérő minősítésre irányuló ügyészi indítványt nem ítélte alaposnak, egyebekben az ügyészi indítványt osztotta.

Az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírálván megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ügy érdemére kiható eljárási szabályt nem sértett. Az első fokú ítélet tényállását a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az iratok egybehangzó adataira figyelemmel kiegészítette, illetőleg helyesbítette az alábbiak szerint:

A vádlott és a sértett között semmilyen érzelmi kapcsolat, kötődés nem volt.

A 7. oldal tényállásban írt utolsó két bekezdését, mint a jogi indokolásba tartozót, a jogi indokolásba emeli.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, mely a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges és lehetséges körben lefolytatta, és a rendelkezésére álló bizonyítékok helyes értékelésével állapította meg, hogy a vádlottnak miért a nyomozás során legutóbb tett, minden részletre kiterjedő vallomását fogadta el a tényállás alapjául. Számot adott arról is, hogy ezen vádlotti vallomást, mely egyéb bizonyítékok (tanúvallomások, helyszíni szemle jegyzőkönyv, fényképmellékletek, szakvélemények, rendőri jelentések) támasztják alá. A bizonyítékokat egyenként és összhatásukban is értékelte, mely bizonyíték értékelés következetes és megfelel a logika szabályainak is.

A fenti bizonyíték értékelése mellett megállapított tényállás az ítélet tábla általi kiegészítéssel és helyesbítéssel megalapozott.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményének minősítése is törvényes.

Az első fokú bíróság a Kúria 3/2013. Büntető jogegységi határozata szerinti szempontokat követve, a tárgyi és alanyi tényezők helytálló feltárásával és figyelembe vétele mellett helyesen állapította meg az egyenes ölési szándékot.

Az elkövetés módjára, a vádlott személyének jellemzőire, a vádlott és a sértett közötti kapcsolat milyenségére figyelemmel helyesen állapította meg az aljas indokból és a különös kegyetlenséggel elkövetett minősítő körülményeket is. Az ítélet tábla az ezzel kapcsolatos indokolását mindenben osztotta.

Az aljas indokból elkövetés minősítő körülménnyel kapcsolatban az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a vádlottat az ölési cselekmény megvalósításakor a bosszú vezette, és a reakciója, mellyel önkényesen maga vett elégtételt a sértett elutasító magatartása miatt, nem találkozik a társadalom által elfogadott viselkedési (és jogi) normákkal.

A bosszú megítélése attól függ, hogy milyen ok váltja ki az elkövetőben a keletkezett indulatot, mivel ennek a jellege és mibenléte a súlyosabb minősítés feltétele (Kúria 3/2013. Büntető jogegységi határozat II/3. pont).

A jelen esetben a szellemi fogyatékos sértett és a vádlott között semmilyen érzelmi kapcsolat, kötődés nem volt. A vádlott a sértettet csak szexuális együttlét céljából és akkor kereste fel, amikor éppen nem volt barátnője és ittas állapotban volt. Csupán az aktus idejéig tartózkodott nála, és az együttlétek teljesen érzelemmentesen zajlottak, nem is beszéltek egymással. Tehát, azt lehet mondani, hogy a sértettet csupán biológiai szükségletének a kielégítésére használta. Amikor a sértett közölte a vádlottal, hogy a továbbiakban a kapcsolatot vele meg akarja szakítani és az e miatti vita során, az ajtót kinyitva távozásra szólította fel, az indulatát az váltotta ki, hogy nemi igénye kielégítésére a továbbiakban nem veheti igénybe. Ezzel szemben az ügyész által felhozott két eseti döntésben a vádlott és a sértett között szerelmi kapcsolat volt, és a cselekményeket szerelmi kapcsolatból eredő indulat váltotta ki. A vádlott és sértett közötti kapcsolat nem volt szerelmi, az ölési cselekményt nem féltékenység vagy szerelemföltés, hanem az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított, a fentiek miatti bosszú motiválta.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéletábla az ügyésznek a Btk. 160. § (2) bekezdés c) pontja szerinti, aljas indokból elkövetett minősítő körülmény mellőzésére vonatkozó indítványát nem osztotta.

A bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság többségében kimerítően vette számba és értékelte. Az ítéletábla, mivel a vádlott büntetett előéletű, az enyhítő körülmények köréből a fiatal felnőttként való elkövetést mellőzte (BKv 56. II/1. pont), és további súlyosító körülményként vette figyelembe az élet elleni bűncselekmények elszaporodottságát.

A bűnösségi körülményekre figyelemmel az ítéletábla is, vádlottal szemben kiszabott, a középértéket - 15 évet - meghaladó, a büntetési tétel felső határához közeli tartamú szabadságvesztést tartotta szükségesnek. Az egyedül élő, idős, kiszolgáltatott, szellemi fogyatékos sértett sérelmére elkövetett, kétszeresen is minősülő bűncselekményt elkövető vádlottal szemben a törvény szigorával kell fellépni. Ezért, a szabadságvesztés enyhítése nem indokolt.

Az elsőfokú bíróság nem a törvény szövegének megfelelően rendelkezett, amikor a vádlottat fegyházbüntetésre ítélte. A kiszabott szabadságvesztés tartama miatt pedig indokolatlanul rendelkezett arról, hogy vagylagosan legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, mert ez a rendelkezés csak akkor bírna relevanciával ha a kiszabott büntetés kétharmad része a három hónapot nem érné el.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a vádlottat szabadságvesztésre ítéltnek tekintette [Btk. 35. § (1) bekezdés], melynek végrehajtási fokozata fegyház, és a szabadságvesztésből a kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A szabadságvesztésbe a vádlott által 2015. április 28. napjától 2015. november 17. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján számította be.

A másodfokú eljárásban a kirendelt védő díjával 25.000.- forint bűnügyi költség merült fel, melynek megfizetésére a vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdésére figyelemmel a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

Szeged, 2015. november 17.

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke

Dr. Nikula Valéria s. k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Katona Tibor s. k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.III.418/2015/17. számú végzése és a Kecskeméti Törvényszék 3.B.36/2014/98. számú ítélete a jelen végzés folytán, a mai napon jogerős.

Szeged, 2015. november 17.

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke